

Lilac

กลายเป็น
ผ่าน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 8

我在无限
游戏里封神

คู่อริลำเจียก 壶鱼辣椒 เขียน
เหม่ยยาเจวียน และ xlinxin แปล
Carry วาด

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 8

我在无限
游戏里封神

หูอวี๋ล่าเจียว
壶鱼辣椒

เขียน

เหมย์เจวียน และ หักทอเท

แปล

บทที่

271

โลกรัง 06

ร่วมชู้พกรงเหลี่ยมสี่สนสกลไสแกว่งขึ้นลงตามแรงลม ทำให้ร่างกายของ
ไปหลัวที่ห้อยอยู่ใต้เชือกกลมชู้พแกว่งตามไปด้วย

ในที่สุดเขาก็เข้าไปใกล้พื้นดิน ด้านล่างคือฐานแห่งหนึ่งที่มีไฟกะพริบหรี่--
เป็นฐานที่ขโมยชิ้นส่วนอวัยวะในเกมนั่นเอง

เดิมทีไปหลัวพยายามหลีกเลี่ยงที่จะลงสู่พื้นในบริเวณฐานแห่งนี้ได้แล้ว
แต่ลมจากที่ไหนไม่รู้กลับพัดเข้ามาที่เนื้ออย่างฉับพลัน

...เหมือนเป็นชะตากรรมที่ถูกลิขิตไว้แล้ว

ไปหลัวกวาดตามองไปรอบๆ ผ่านแว่นป้องกันหิมะ โดยมองไปทางโกดัง
ที่ไม่สะอาดตาเท่าไหร่นักภายในฐานแห่งนี้ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป จากนั้นก็ยื่นมือ
ไปดึงเชือกกลม พร้อมกับเอนตัวไปด้านหลังเพื่อปรับตำแหน่งทิศทางการลง
สู่พื้น

เขาปรับตำแหน่งทิศทางการลงสู่พื้นอย่างใจเย็น ทั้งยังคิดกลยุทธ์ในการ
รับมือหลังจากลงสู่พื้นไว้เรียบร้อยแล้ว-- ในถ่วงร่วมชู้พมีมืออยู่หนึ่งเล่ม เป็นอุปกรณ์
ที่มีไว้เพื่อตัดสายร่มในกรณีที่สายพันกันโดยไม่ตั้งใจ

มีดเล่มนี้ไม่ยาวมาก ใหนเอี่ยมและคมกริบ

ถ้าเหตุการณ์ปัจจุบันถูกตั้งค่าให้เกิดเรื่องเหมือนในเกม ชิ้นส่วนอวัยวะ
เหล่านี้จะต้องถูกคนของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์เฝ้าจับตามองและขโมยไป
ไปหลัวคิดว่านอกจากใช้ตัดเชือกกลมแล้ว มีดเล่มนี้น่าจะยังมีประโยชน์อย่างอื่นด้วย

หากอ้างอิงตามเนื้อเรื่องในเกม ไปหลัวจำได้ว่าคนกลุ่มแรกที่พบชิ้นส่วนอวัยวะและส่งมอบมันให้สถานีวิจัยและสังเกตการณ์เอ็ดมันด์ น่าจะเป็นกลุ่มนักวิจัยของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ธรรมชาติ กลุ่มหนึ่งที่ไม่มีความรู้และพลังโจมตี

ไปหลัวพลันเกิดความคิดอันเด็ดเดี่ยว--ฉันน่าจะฆ่าพวกเขาได้ จากนั้นค่อยทำลายศพ

แม้สิ่งนี้จะทำลายบรรทัดฐานทางกฎหมายที่ลู่อี้จ้านกำหนดให้เขามาโดยตลอดก็ตาม

แต่เขาทำได้แน่

ฐานขนาดใหญ่ตกอยู่ในราตรีอันมืดมิด

ช่วงกลางคืนในชั่วโลกได้นั้นยาวนานและหนาวเหน็บมาโดยตลอด ดังนั้นจึงมีเพียงไม่กี่คนที่จะออกจากบ้านในช่วงค่ำ เว้นแต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นช่างภาพที่ชื่นชอบการชมแสงออโรร่า

แต่สำหรับชาวพื้นเมืองในชั่วโลกใต้ที่เคยชินกับการผ่านฤดูหนาวอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเบื่อหน่ายกับการเฝ้าดูปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างแสงออโรร่ามานานแล้ว และตอนนี้ต่างก็นอนซุกตัวอยู่ใต้ผ้าหนวมอุ่นๆ ในบ้านอย่างสงบ จึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่ามีมนุษย์พิสดารกำลังร่อนลงมาจากท้องฟ้า

ยกเว้นเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความสงบที่เปิดไฟเดินลาดตระเวนเป็นประจำ เขามองเห็นมนุษย์ที่ร่อนลงแถวๆ ข้างโกดังขณะกำลังกึ่งหลับกึ่งตื่น ทันทีที่ได้สติก็รีบแจ้งผู้ดูแลสถานีวิจัยและสังเกตการณ์--ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของฐานแห่งนี้

เนื่องจากเมื่อครู่มีหิมะตกหนัก หิมะจึงทับถมอยู่บนพื้นจนขาวโพลน เมื่อเท้าของไปหลัวเหยียบลงบนพื้นหิมะก็ทิ้งรอยเท้าเอาไว้ เขาร่อนลงสู่พื้นหิมะโล่งกว้างขวางที่อยู่ถัดจากโกดัง ร่างของเขากลับอยู่หลายตลบกว่าจะหยุดด้วยแรงลมที่เข้ามาปะทะขณะร่อนลงสู่พื้น

ไปหลัวลั่นเสียงหิมะที่เปลลอสุดเข้าไปในลำคอ ก่อนหรีดตามองแสงไฟสลัวของฐานที่ตั้งซึ่งอยู่ห่างออกไปท่ามกลางเสียงลมหวีดหวิว

นี่เป็นสิ่งเดียวในฐานแห่งนี้ที่เขามองเห็นได้อย่างชัดเจน

พายุหิมะยังคงพัดกระหน่ำอย่างต่อเนื่องทำให้ทัศนวิสัยแย่ๆ เขาเห็นเพียงหิมะที่กองอยู่หน้าประตูโกดังซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าว กับถังบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงใบหนึ่งซึ่งถูกลมพัดจนล้มคว่ำอยู่หลังประตู ที่ด้านข้างตัวถังยังมีสัญลักษณ์หัวกะโหลกติดอยู่--นี่เป็นสัญลักษณ์ของเคมีภัณฑ์ที่เป็นอันตราย

ด้านในโกดังแห่งนี้อาจเก็บน้ำกรดและน้ำมันเชื้อเพลิงเอาไว้

เขาจะอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้ เพราะของสองสิ่งนี้สามารถทำลายชิ้นส่วนอวัยวะ

ดูเหมือนผู้บัญชาการหลังมานะจะตั้งใจ พยายามหาทุกวิถีทางเพื่อเสนอทางเลือกให้ไปหลั้ว ด้วยการกระตุ้นให้เขาทำลายจุดอ่อนของตัวเองไม่หยุด

...ถ้าไม่ทำลายจุดอ่อนของตัวเอง นายก็จะถูกควบคุม ถ้านายไม่ยอมถูกควบคุม นายก็ต้องฆ่าคนที่คิดจะควบคุมนาย

ไปหลั้ว นายจะเลือกทางไหน

เทพเจ้าพูดแล้วก็ยิ้ม ไปหลั้ว ไม่ว่านายจะเลือกทางไหน นายก็ต้องเปลี่ยนเป็นไปหลั้วอยู่ดี

บนพื้นที่มีหิมะสูงระดับเข่า ไปหลั้วไม่สามารถเดินโดยแบกชิ้นส่วนอวัยวะและของกองใหญ่ไปในเวลาเดียวกันได้ ถ้าไปหลั้วเดาไม่ผิด นักวิจัยที่จะเข้ามาสอบถามเหล่านั้นน่าจะมาถึงที่นี่เร็วๆ นี้

เขาคงนึกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนถอดกระเป๋าร่มชูชีพออกแล้วแบกชิ้นส่วนอวัยวะที่เย็นเฉียบเดินออกห่างจากฐานอย่างไม่ลังเล

ไปหลั้วมองหาหุลุมหิมะหุลุมหนึ่ง แล้วฝัดชิ้นส่วนอวัยวะไว้ในนั้น

หิมะที่ตกหนักกลบรอยเท้าของไปหลั้วรอบหุลุมจนมิด

หลังจากซ่อนชิ้นส่วนอวัยวะเสร็จ ไปหลั้วก็หอบหายใจถี่ๆ เขาหยุดชะงักครู่หนึ่ง ก่อนขมวดคิ้วแล้วยกมือขึ้นมากุมหัวใจตัวเอง--ตั้งแต่เขาออกจาก <<ยุทธภพน้ำแข็ง>> หัวใจของเขาก็เริ่มเจ็บแปลบ

ตอนนี้ความรู้สึกเจ็บกลับรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่นานนักไปหลั้วก็ขมความเจ็บปวดเอาไว้ สีหน้าของเขากลับมาสงบอีกครั้ง เขาก้าวโซซัดโซเซไปยังจุดที่ตนโยนกระเป๋าทิ้งไว้ ก่อนความหามืดสำหรับตัดเชือกกรรมที่อยู่ใกระเป๋าดังนั้น

ไปหิ้วถี้อมิดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ห่วงที่ฝังอยู่บนกระดูกข้อมือของเขา หนีออกมาและขยับตามการเคลื่อนไหว ในลมหายใจของเขามีลมร้อนจาง ๆ หนีออกมาด้วย

จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นแล้วถี้อมิดเล่มนั้นเดินไปที่โกดัง แบนหูเข้ากับบานประตู รอให้คนมาค้นตัวเงียบ ๆ

ไปหิ้วเลือกทางที่สอง

เขาตัดสินใจว่าจะฆ่าคนธรรมดาที่ไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้เพื่อหยุดทุกองศา ศาสดาพยากรณ์ที่อยู่ในวิหารเบื้องบนอดหลับตาไม่ได้

“เขาไม่จำเป็นต้องฆ่าคนเหล่านั้น...” เสียงของศาสดาพยากรณ์แหบพร่า จนแทบฟังไม่ได้ศัพท์

ชายสวมชุดเผยรอยยิ้มราวกับรับรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

เขาแย้งเสียงเบา “ไม่ ถ้าไปหิ้วไม่ฆ่าพวกเขา แล้วมีหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นรอดชีวิตและกลับไปรายงานเรื่องที่เกิดขึ้น ชื่นส่วนอวัยวะก็จะถูกแย่งชิงไป

“ต่อให้คนกลุ่มนี้จะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าจะชื่นส่วนอวัยวะเหล่านั้นมีประโยชน์ยังไง พวกเขาก็จะทำในสิ่งที่ตัวเองควรทำ นั่นคือรายงานเรื่องชื่นส่วนอวัยวะที่ไม่รู้ที่มาที่ไปเหล่านี้”

ชายสวมชุดยิ้มราวกับกำลังเวทนา เขาเอนตัวมาด้านหน้าเพื่อมองสีหน้าของศาสดาพยากรณ์ใกล้ ๆ

“แต่โคกนาฏกรรมก็ยังเกิดขึ้นอยู่ดี เพราะมนุษย์มีความปรารถนาอันไม่มีที่สิ้นสุด

“ขอแค่รู้ถึงการมีอยู่ของสิ่งนี้ ก็จะมีคนยอมเสี่ยง ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ชื่นส่วนอวัยวะมาตอบสนองความต้องการและความปรารถนาของตัวเอง นำมันไปข่มเหงคนอื่นเพื่อให้ตัวเองพึงพอใจ -- เพราะมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในสังคม โดยอาศัยความรู้สึกเห็นอกว่าผู้อื่น

“ดังนั้นการที่ไปหิ้วต้องฆ่าพวกเขา ก็เข้าใจได้ง่ายมาก” เขาชื่นชมวิธีของไปหิ้ว “...ขอแค่ฆ่าคนที่ค้นพบเหมืองทองเป็นคนแรก ทุกคนก็จะคิดว่าเหมืองทองไม่มีอยู่จริง

“และไปหลิ่วก็จะได้ครอบครองเมืองทองแต่เพียงผู้เดียว”

ชายสวมชุดพูดด้วยความสนใจ “ไปหลิ่วฉลาดมาก เขาเดาได้แล้วว่าฉันมีอยู่จริง แม้จะมีทางสายกลางมากมายที่สามารถหลีกเลี่ยงการฆ่าคนได้ แต่เส้นทางเหล่านี้ก็ยังมีความเสี่ยงสูงมาก แถมยังมีฉันที่คอยวางแผนขัดขวางเขาได้ตามใจชอบ สุดท้าย...

“...ไปหลิ่วรู้ว่าฉันอยากเห็นเขาเปลี่ยนไปอย่างไร ดังนั้นเขาจึงเปลี่ยนให้ฉันเห็น”

ไฟ่มนุษย์หมาป่าที่วางอยู่บนโต๊ะกำลังเรื่องแสงสีแดงดูอันตราย มันพรางตัวแล้วเคลื่อนที่ไปบนไฟซึ่งเป็นตัวแทนของชาวบ้านที่วางอยู่บนโต๊ะ มนุษย์หมาป่าแยกเขี้ยวยาวออกมาเงิบๆ -- นี่เป็นสัญญาณเตือนว่ามนุษย์หมาป่ากำลังจะฆ่าคนแล้ว

“นี่เป็นครั้งแรกที่ไฟ่มนุษย์หมาป่าฆ่าชาวบ้านในเส้นโลกนี้”

ศาสตาดพยากรณ์ตอบกลับซ้ำๆ “นี่เป็นสิ่งที่นายอยากเห็นไม่ใช่หรือ”

ชายสวมชุดเหลือบมองศาสตาดพยากรณ์ด้วยท่าทางมีความสุข “ที่ไปหลิ่วช่วยให้ฉันสมปรารถนา ก็เพื่อหยุดไม่ให้ฉันควบคุมชะตากรรมของเขา”

เขายกมือขึ้นปิดเบาๆ เหนือโต๊ะ แล้วยิ้มเอ่ยว่า “...ถ้าไปหลิ่วยินดีจะควบคุมโลกใบนี้ตามวิธีของไป่ลิว ฉันก็ยินดีที่จะมอบอำนาจในการควบคุมโลกให้แก่เขา”

ชายสวมชุดถอยห่างจากโต๊ะอย่างสง่างาม แล้วขยับมายืนดูไฟตัวละครแต่ละตัวที่กำลังเคลื่อนย้ายเองบนโต๊ะ

“เขาเป็นผู้สืบทอดของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายที่ฉันเลือก นี่เป็นสิ่งที่เขาควรได้รับ”

ชายสวมชุดเงยหน้า ก่อนยิ้มให้กับศาสตาดพยากรณ์ที่ร่างกายแข็งเป็นหินจนถึงกลางอก แล้วโค้งกายเล็กน้อยพลาถอนหายใจด้วยความเสียใจ

“นายแพ้ก็แล้วนะ ศาสตาดพยากรณ์”

แต่วินาทีที่หินลามมาถึงลำคอของศาสตาดพยากรณ์ มันกลับค่อยๆ ลดลงอย่างน่าประหลาด ชายสวมชุดเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ก่อนก้มมองโต๊ะ

ทันทีที่ไฟตัวละครซึ่งเป็นตัวแทนของมนุษย์หมาป่าแยกเขี้ยวออกมา

เขียวของมันก็กลับไม่ได้ก็ดไปตีไฟชาวบ้าน แต่หันไปก็ตีไฟคนโง่เข้าอย่างจัง!

“ไฟคนโง่มีค่าความโชคดีเต็มร้อย มนุษย์หมาปากำจัดเขาไม่ได้” ชายสวมชุดนั่งลงอีกครั้ง อารมณ์ความรู้สึกบนใบหน้าของเขาจางหายไปอย่างรวดเร็ว “ไปหลัวคิดจะทำอะไร”

ด้านนอกโกดังที่มีพายุหิมะพัดโหมกระหน่ำ

ค่าความโชคดีเต็มร้อยของตู้ชานอิงถูกนำมาใช้ประโยชน์อีกครั้ง เขาซ่อนลงสู่พื้นตรงจุดที่ไม่ไกลจากไปหลัวได้อย่างแม่นยำ

แต่พายุหิมะทำให้ทัศนวิสัยเลวร้ายเกินไป เขาวิ่งวนตามหาไปหลัวอยู่นานจนเวียนหัว แต่ก็หาอีกฝ่ายไม่พบ เจอเพียงร่มชูชีพที่ไปหลัวทิ้งไว้ สุดท้ายตู้ชานอิงจึงทำได้เพียงขดตัวหนาวสั่นอยู่ด้านนอกโกดังอย่างจนปัญญา

สิ่งที่ตู้ชานอิงไม่รู้ก็คือ ตอนนี้ไปหลัวกำลังซ่อนตัวอยู่อีกด้านของโกดัง กำลังเฝ้ารอการมาเยือนของเจ้าหน้าที่สถานีวิจัยและสังเกตการณ์เงียบ ๆ

ตอนที่มิกกลุ่มคนถือไฟฉายเดินเข้ามาใกล้โกดัง ค่าความโชคดีของตู้ชานอิงก็ถูกเปิดใช้งาน พวกเขาเจอตู้ชานอิงที่กำลังหนาวสั่นจนเกือบแข็งตายเป็นคนแรก

วันที่ที่คนกลุ่มนี้จะเข้ามาช่วยตู้ชานอิง ไปหลัวกลับกระโจนออกมาจากทางด้านหลัง แล้วใช้มีดสั้นจ่อที่คอของเขา ก่อนพูดเสียงขรัมว่า “อย่าเข้ามานะ! ใครเข้ามาผมฆ่าเขาแน่!”

ไปหลัวเล่นบทอันธพาล ทำให้ตู้ชานอิงหวาดผวาจนหัวใจแทบหยุดเต้น

ด้วยเหตุนี้ทำให้หวาดกลัวของเขาจึงทำให้เจ้าหน้าที่ของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ที่เพิ่งมาถึงเกิดความเห็นใจในทันที พวกเขาแย่งกันเกลี้ยกล่อมไปหลัวด้วยภาษาอังกฤษ

สุดท้ายไม่ว่าใครร้องเตือนขึ้นมาว่าสองคนนี้น่าตาล้ายคนเอเชีย พวกเขาจึงลองใช้ภาษาเกาหลี ญี่ปุ่น และจีนเจรจาด้วยท่าทางเอะอะ จากนั้นก็มีนักวิจัยเชื้อสายเอเชียคนหนึ่งออกมาเจรจากับไปหลัวแบบตะกุกตะกักว่า

“หนี่...ห้าว” เจ้าหน้าที่คนนั้นมองใบมีดที่จ่ออยู่บนคอของตู้ชานอิงอย่างหวาดหวั่น มือทั้งสองข้างทำท่ากดลง “วางมีดลงก่อนดีไหม คุณคิดจะทำอะไร”

ไปหลัวตอบกลับด้วยภาษาอังกฤษ “ผมตักงาน ผมอยากเอาคืนสังคม

ผมจะระเบิดหัวโลกได้ ผมจะทำให้คนระดับสูงอย่างพวกคุณถูกฝังไปพร้อมกับผม!”

พอพูดจบ เขาก็เตะถังน้ำมันเชื้อเพลิงที่วางอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าเคียดแค้น
 ตู้ซานอิงยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก จึงกระซิบถามเบาๆ “...ไปหลัว
 คุณคิดจะทำอะไร”

“เบี่ยงเบนความสนใจคนพวกนี้” ไปหลัวแสดงละครตบตาราวกับตัวเอง
 มีความผิดปกติทางจิต แต่น้ำเสียงกลับนิ่งสงบมาก “...ในโลกแห่งความจริง”
 มีข้อจำกัดมากมาย ผู้บงการหลังม่านจึงไม่สามารถแทรกแซงเหตุการณ์ต่างๆ
 เหมือนตอนที่เราอยู่ในเกมได้ เมื่อไม่สามารถบีบให้เราเดินไปตามทางที่เขา
 กำหนดไว้ เขาถึงต้องอาศัยปัจจัยภายนอกอย่างสภาพอากาศ เจ้าหน้าที่ และ
 พวกนอกรีตมาควบคุมโลกที่ยังไม่ถูกปนเปื้อนใบนี้

“แต่ปัจจัยเหล่านี้แทบไม่กระทบกับหัวโลกได้ เพราะสภาพอากาศของที่นี่
 รุนแรงมาก ไม่มีพวกนอกรีต รวมทั้งมีเจ้าหน้าที่ประจำน้อยมาก

“เรียกได้ว่าหัวโลกได้แทบจะเป็นพื้นที่ที่อยู่นอกเหนือจากการควบคุม
 ของเขา ที่นี่เหมาะแก่การเก็บชิ้นส่วนอวัยวะจริงๆ --ฉันเชื่อว่าผู้บงการหลังม่าน
 ก็เข้าใจเรื่องนี้ดี ไม่งั้นเขาคงไม่ลงมือระหว่างการขนส่งชิ้นส่วนอวัยวะ”

ไปหลัวกระซิบข้างหูตู้ซานอิง

“นายเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์เต็มร้อย การที่ฉันจับนายเป็นตัวประกัน
 ก็เพื่อให้นายได้รับการช่วยเหลือ ถ้าผู้คุมกันอีกห้าคนไม่ได้ร่อนลงสู่พื้นแถวๆ นี้
 ก็ต้องทำให้เรื่องวุ่นวายจนไปถึงหูของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ประเทศเราเพื่อ
 ให้พวกเขามารับนายกลับ

“...ขอแค่มีคนมาย้ายชิ้นส่วนอวัยวะไปอยู่ใกล้ๆ โดมน้ำแข็ง A ก็จะสามารถควบคุมเรื่องทั้งหมด” ไปหลัวรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจจนหายใจหอบ
 แต่เขาก็ขมขันไว้อย่างรวดเร็ว

ตู้ซานอิงได้ยินเช่นนั้นก็เกิดความสับสน แต่พอจะเข้าใจได้อย่างคลุมเครือ
 ว่าไปหลัวกำลังพูดอะไร จึงแสดงบทผู้บริสุทธิ์ที่ถูกจับเป็นตัวประกันอย่างเชื่องฟัง

เมื่อเจ้าหน้าที่ของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์กลุ่มนี้เห็นว่าชาวเอเชีย
 สองคนกำลังฆ่ากันเอง หนึ่งในนั้นยังคิดจะระเบิดฐานด้วย หลังจากยืนยัน

สัญญาติของชาวเอเชียทั้งสองคนนี้ได้แล้ว พวกเขาก็รีบติดต่อสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ของประเทศนั้นเพื่อขอให้อีกฝ่ายส่งคนมาจัดการกับปัญหานี้

...เพราะที่นี่ไม่มีใครสามารถพูดภาษาจีนได้ ทำให้แม้แต่การสื่อสารก็ยังเป็นปัญหา

เมื่อเทียบกับการหาสาเหตุว่าคนที่มึนเมาที่ไม่ได้ชัดเจนสองคนมากระโดดร่มลงจุดนี้ทำไม สถานการณ์ปัจจุบันนั้นแรงดันกว่าอย่างเห็นได้ชัด

เจ้าหน้าที่ของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ประเทศจีนกำลังรุดหน้ามาที่นี่ ตูซานอิงเพิ่งถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก็มองเห็นพื้นหิมะที่เดิมที่มีลมผิวพื้น¹ พัดรุนแรงอยู่แล้ว ถูกพายุหอบใหญ่พัดกวาดอย่างรุนแรง

พายุหมุนควงคล้ายกับกำลังดูดพื้นดินลึกลงไปสามฟุต พัดเอาชิ้นส่วนอวัยวะชาวชิตสองสามชิ้นลอยมาจากที่ไกลๆ แล้วปลิวมาตกกระจายลงตรงหน้าคนเหล่านี้ราวกับกำลังจัดแสดง

โดยมีแค่เสื้อกันหนาวบางๆ ตัวหนึ่งปิดอยู่ด้านบนชิ้นส่วนอวัยวะเหล่านั้น--ซึ่งตูซานอิงจำได้ว่าเป็นเสื้อกันหนาวของไป่หลิว

ทุกคนพากันกลั้นหายใจ คนเหล่านี้มองชิ้นส่วนอวัยวะตาไม่กะพริบ สีหน้าราวกับถูกมนตร์สะกดขณะที่พยายามจะหุบมันขึ้นมา

ไป่หลิวที่ถือมีดจ้อคอของตูซานอิงอยู่จึงเดินมาข้างหน้าอีกหลายก้าว แล้วบังคับให้พวกเขาถอยหลังออกไป ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชาซึ่งซัง “ออกไป”

หลังจากคนเหล่านี้ออกจากชิ้นส่วนอวัยวะก็กลับมาได้สติอีกครั้ง พวกเขาถอยออกไปด้วยความหวาดกลัว ก่อนถามเสียงเบาว่า “นี่คืออะไร ชิ้นส่วนอวัยวะเหล่านี้เป็นของใคร คุณฆ่าคนเธอ”

ดวงตาของไป่หลิวไร้อารมณ์ “ใช่ ผมฆ่าเขา

“ผมซ่อนชิ้นส่วนอวัยวะของเขาไว้ใต้พื้นหิมะ ถ้าพวกคุณไม่อยากตาย ก็ให้หัวออกไปซะ เพราะผมจะระเบิดฐานแล้ว”

คนกลุ่มนี้จึงถอยออกไปเพราะกลัวตาย ไป่หลิวยืนนิ่งงันอยู่ครู่หนึ่ง

¹ ลมที่พัดจากบริเวณผิวพื้นไปยังความสูงประมาณหนึ่งกิโลเมตรเหนือพื้นดิน

ราวกับไม่สามารถยืนได้อย่างมั่นคง ไม่นานก็พียงแผ่นหลังของตู้ชานอิงก่อนไถลลงไปกับพื้น

ตู้ชานอิงรีบหันมาประคองเขา ภาพหลอนเริ่มปรากฏขึ้นตรงหน้าราวกับคนที่เกิดอาการวิงเวียน--เขาอยู่ใกล้ชิ้นส่วนอวัยวะเหล่านี้มากเกินไปแล้ว

“...ไปเปิดประตูโกดัง นายเปิดได้” ไปหลิวผลักตู้ชานอิงพลงพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “พวกเราจะเข้าไปข้างใน ในนั้นมีน้ำมันเชื้อเพลิงเยอะมาก อาจเกิดการระเบิดได้ พวกเขาไม่กล้าเข้าไปง่าย ๆ หรือ”

ตู้ชานอิงเดินโซเซไปที่ประตูโกดัง ก่อนพบว่ามิถุนแจเสียบค้างอยู่อย่างคาดไม่ถึง แต่มันถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็งไปแล้ว จึงต้องใช้เวลานานกว่าจะหมุนเปิดประตูได้

หลังจากเปิดประตูโกดังได้แล้ว ตู้ชานอิงก็หันกลับไปตะโกนเรียกไปหลิวแต่จู่ ๆ เสียงของเขาก็เบาลงจนกลืนหายไปในลำคอ

ตู้ชานอิงเห็นไปหลิวที่คุกเข่าอยู่บนพื้น กำลังใช้เลื่อยกันหนาวตัวนั้นหยิบชิ้นส่วนอวัยวะขึ้นมาอย่างระมัดระวัง หลังจากปิดเศษหิมะที่เประอะอยู่บนนั้นออกก็ยึดมันกลับเข้าไปในเลื่อยกันหนาวของตนอย่างหวงแหน

หลังจากไปหลิวห่อชิ้นส่วนอวัยวะเรียบร้อย เขาก็นำมากอดไว้ที่ท้องซึ่งเป็นส่วนที่อุ่นมากที่สุด ก่อนลุกเดินเข้าไปในโกดังอย่างทุลักทุเล

ภาพนี้ช่างดูคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก ตู้ชานอิงรู้สึกเหมือนตัวเองเคยคุกเข่าหยิบชิ้นส่วนอวัยวะของคนในครอบครัวที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นมาห่อแล้วกอดไว้ในอ้อมแขนเมื่อนานมาแล้ว ทั้งยังหลังน้ำตาออกมาเพราะทำอะไรไม่ถูก ได้แต่แสร้งทำเป็นว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่

หลังจากเข้ามาในโกดัง ตู้ชานอิงก็รีบล็อกประตูทันที ส่วนไปหลิวเดินไปนั่งที่มุมโกดังพร้อมกับก้มหน้า ความเย็นทำให้ใบหน้าของเขาซีดเซียว ริมฝีปากเริ่มเขียวคล้ำไร้เลือดฝาด

ตู้ชานอิงร้อนใจแต่ก็ไม่ได้เดินเข้าไปหาไปหลิว--เพราะชิ้นส่วนอวัยวะที่อยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่ายส่งผลกระทบต่อเขามากเกินไป

ตู้ชานอิงวิ่งวนไปรอบ ๆ โกดัง โชคดีที่สวิตช์เครื่องทำความร้อนยังไม่เสียหาย หลังจากเปิดสวิตช์ ตู้ชานอิงก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขา

ทรุดตัวลงนั่งพิงกำแพง มือทั้งสองข้างพาดอยู่บนถังสารเคมีสีแดงสองใบ

ป้ายที่อยู่บนนั้นระบุว่า มีน้ำมันเชื้อเพลิง สารอันตราย และของเหลว
ที่มีฤทธิ์กัดกร่อน อย่างเช่นน้ำกรด

ไปหลิ่วหนึ่งอยู่ที่มุมโกดังซึ่งห่างจากถังเหล่านี้ รอยสีเขียวอมม่วงบนใบหน้า
ที่เกิดจากความหนาวค่อยๆ จางหายไป

เรื่องทั้งหมดดูเหมือนจะดีขึ้นแล้ว

แต่ลิบนาที่ต่อมาก็มีเสียงไขวญแฉ่งมาจากประตูโกดัง -- คนกลุ่มนั้น
มาอีกแล้ว

ทันทีที่คนกลุ่มนั้นได้เห็นชิ้นส่วนอวัยวะก็ดูเปลี่ยนไปจากเดิม พวกเขา
ไขวญแฉ่งพร้อมกับพึมพำด้วยความรีบเร่ง “...ชิ้นส่วนอวัยวะ ชิ้นส่วนอวัยวะ...”

ตู้ซานอิงรีบลุกไปดันประตูโกดังด้วยความร้อนใจ ก่อนจะมีเสียงแกรก
ดังขึ้น ญูเงาที่ใช้ไขเปิดประตูจากด้านนอกหักครึ่งค้างอยู่ในรูกญูเงาประตู

ประตูโกดังถูกปิดตายอย่างสมบูรณ์

ตู้ซานอิงยังไม่ทันได้ผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก คนที่อยู่ด้านนอก
ก็พากันย้ายที่อย่างไม่ยอมแพ้

หน้าต่างบานเล็กด้านหลังโกดังถูกเช็ดจนสะอาด มีคนรูมเกาะอยู่ด้านบน
พลางเบิกตามองเข้ามาด้วยสายตาไร้ชีวิตคนแล้วคนเล่า พวกเขาเอาแต่จ้องไปยัง
ชิ้นส่วนอวัยวะในอ้อมแขนของไปหลิ่วที่หนึ่งอยู่ตรงมุมโกดังอย่างไม่วางตา

ก่อนจะเริ่มใช้ค้อนทุบหน้าต่าง พยายามปีนเข้ามาจากทางหน้าต่างที่มี
ขนาดใหญ่ไม่เท่ากล่องขนมเค้กเลยด้วยซ้ำ

ตู้ซานอิงปีนขึ้นไปที่ขอบหน้าต่างบานเล็ก แล้วนั่งหันหลังโดยใช้แผ่นหลัง
ดันหน้าต่างเอาไว้พร้อมกับหอบหายใจ

ค่าความโศกเศร้าของเขาถูกใช้งานอีกครั้ง ระหว่างที่คนด้านนอกพยายาม
จะดันเข้ามา จู่ๆ พวกเขาก็เริ่มล้มหน้าคะมำไม่หยุด

ตู้ซานอิงกอดพนักแน่นขณะฟังเสียงคนที่อยู่ด้านนอกล้มระเนระนาด เขา
ประสานมือทั้งสองข้างไว้ด้วยกันพลางกล่าวขอโทษ “ขอโทษ ขอโทษ...”

หลังจากการปีนหน้าต่างผ่านไป คนที่อยู่ด้านนอกก็หยุดนิ่งไปครึ่งหนึ่ง
จากนั้นเสียงกวาดหิมะของสโนว์โมบิลที่ดังกว่าเดิมาก็ลอยมา

ตู้ซันอิงมองออกไปด้านนอกผ่านหน้าต่างบานเล็ก

ไม่ไกลจากโกดัง มีสโนว์โมบิลที่เปิดไฟหน้าจอดเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบ เลื่อนหิมะที่อยู่ด้านหน้ากำลังโกยหิมะเพื่อเปิดทาง หิมะได้ล่อตีตกกระจาย รวากับฝูงสุนัขป่าดวงตาสีเขียวสดใสที่พร้อมกระโจน พวกมันน้ำลายไหลเยิ้ม เตรียมจะจับคอเหยื่อ

...พวกคนจิตไม่สมประกอบกลุ่มนี้คิดจะใช้สโนว์โมบิลถล่มโกดังแล้ว!!!

พวกเขาเป็นบ้าไปแล้วเหรอ!!! โกดังจะระเบิดได้นะ!!!

ตู้ซันอิงรีบป็นจนกลิ้งตกลงมาจากหน้าต่างบานเล็กด้วยความตกใจ เขาคุกเข่าลงตรงหน้าไป๋หลิวแบบห่างๆ พลังตะโกนเรียกอีกฝ่าย “ไป๋หลิว! ไป๋หลิว! คุณตื่นสิ!!

“โกดังจะระเบิดแล้วนะ!!”

ไป๋หลิวหลับตาลวกับเหนื่อยล้าจนผล็อยหลับลึกและไม่เต็มใจที่จะตื่น

ตู้ซันอิงร้อนใจจนต้องรีบติดตัวลุกขึ้น เขาอยากเข้าไปเขย่าตัวไป๋หลิว แต่เป็นเพราะไป๋หลิวยังกอดชิ้นส่วนอวัยวะเหล่านั้น เขาจึงไม่สามารถเข้าไปใกล้ไป๋หลิวได้

“ไป๋หลิว ตื่น ตื่นสิ!!!” ตู้ซันอิงตะโกนจนเสียงแหบแห้ง “ต่อให้โกดังระเบิดผมก็ไม่ตายหรอกนะ แต่คุณนั่นแหละที่จะตาย!!! คุณรีบลุกขึ้นมาแล้วหนีไปเร็วเข้า!!!”

ตู้ซันอิงร้อนใจแต่ก็จนปัญญา เขาได้แต่หยิบซองโนโกดังมาโยนใส่ไป๋หลิว พยายามปลุกอีกฝ่าย

แต่ไป๋หลิวกลับนั่งนิ่งไม่ไหวติง โดยที่ศีรษะเอนไปด้านหนึ่ง ตรงมุมปากค่อยๆ มีเลือดไหลซึมออกมา ลมหายใจค่อยๆ แผ่วลง

ตู้ซันอิงตาค้าง เขาริบวิ่งเข้ามาคว้าชิ้นส่วนอวัยวะแล้วโยนทิ้งไปด้านข้างโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น จากนั้นก็คุกเข่าแล้วตบหน้าไป๋หลิวด้วยอาการหน้ามืด ตาลาย พร้อมกับร้องไห้เสียงดังด้วยความหวาดกลัว

“นี่! นี่! คุณอย่าตายนะ!!!

“คุณพูดเองไม่ใช่เหรอว่าต่อให้เข้าใกล้ผมก็ไม่มีทางตาย ไม่มีทางได้รับผลกระทบอะไรจากผมนะ?!

“คุณต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปสิ!!”

ไฟหน้าที่อยู่นอกหน้าต่างสว่างวาว สว่างจนทำให้คนน้ำตาไหลเพราะแสงตา
เสียงกระหึ่มของสโนว์โอบิลดังกึกก้องท่ามกลางพายุหิมะยามค่ำคืน

ตู้ซานอิงกอดไปหลิ่ว เขาเอนศีรษะไปด้านหลังพร้อมกับแผดเสียง
ร้องให้ “ช่วยด้วย!! ใครก็ได้ช่วยเขาด้วย!”

ชิ้นส่วนอวัยวะที่ถูกตู้ซานอิงโยนทิ้งไว้บนพื้นประกอบเข้าด้วยกันอย่าง
รวดเร็วราวกับว่ามีความคิดเป็นของตัวเอง ก่อนกลายเป็นรูปปั้นที่เต็มไปด้วย
รอยร้าว เส้นเลือดภายในร่างของรูปปั้นค่อยๆ เชื่อมต่อเข้าด้วยกันทำให้เลือด
เริ่มไหลเวียน

ในที่สุดรูปปั้นก็ลุกขึ้น นอกจากดวงตาที่ปิดอยู่และรอยแตกร้าวบน
ร่างกาย มันก็ดูเหมือนเป็นมนุษย์จริงๆ

ตู้ซานอิงหยุดร้องไห้ด้วยความงุนงง

รูปปั้นก้าวเท้าเข้ามาหนึ่งก้าวแล้วรับตัวของไปหลิ่วไปจากอ้อมกอดของ
ตู้ซานอิง ก่อนกล่าวขอบคุณโดยที่ยังหลับตา “ขอบใจนะที่ช่วยดูแลไปหลิ่ว”

น้ำเสียงนั้นแทบพราวคล้ายกับสภาพในตอนนั้นของมัน แต่ก็ยังคงแฝง
ด้วยความจริงใจ

ตู้ซานอิงส่ายหน้าพาลางถอยหลังออกไปหลายก้าวด้วยความตื่นตระหนก
แล้วตอบอย่างระมัดระวังว่า “ไม่...ไม่เป็นไรครับ”

ผ่านไปครู่หนึ่ง ตู้ซานอิงก็อดกระซิบถามไม่ได้ “คุณเป็น...มนุษย์เหรอ
ครับ”

รูปปั้นส่ายหน้า “ฉันเป็นปีศาจ”

ตู้ซานอิงแอบชำเลืองมองไปหลิ่วที่ซบอยู่บนบ่าของปีศาจตนนี้ “ไปหลิ่ว
กับคุณ เป็นอะไรกันเหรอครับ”

รูปปั้นเงียบไปครู่หนึ่ง “เขาเป็นคนสำคัญของฉัน”

ตู้ซานอิงส่งเสียงอ้อ ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงรู้สึกโล่งอก “คุณช่วยเขาได้
ใช่ไหม”

“ฉันมีชีวิตอยู่เพื่อช่วยเขา” รูปปั้นก้มหน้าคล้ายกำลังมองคนในอ้อมกอด
แต่จู่ๆ ก็กึกขึ้นได้ว้างมีคนยืนอยู่ข้างๆ จึงพูดขึ้นว่า “นายช่วยหันไปทางอื่น

ได้ไหม นายเห็นดวงตาของฉันไม่ได้ แต่ฉันอยากมองไปหลิ่ว”

ตู้ซานอิงรู้สึกว่าการตัวเองกำลังหน้าแดงอย่างไม่มีที่มาที่ไป เขาส่งเสียง “อ้อๆ” ก่อนหมุนตัวแล้วยกมือขึ้นมาปิดหูอย่างเชื่อฟัง

เขี่ยถ้ำก้มหน้าแล้วลืมหูลืมตาแล้วหันมาหาผม ผมมองไปหลิ่วที่อยู่ในอ้อมกอดอย่างตั้งใจ พลางใช้นิ้วโป้งเช็ดคราบเลือดที่มุมปากของอีกฝ่ายพร้อมกับอมยิ้ม

“ลำบากนายแล้ว”

เขี่ยถ้ำจุ่มพิตลงบนหน้าผากของไปหลิ่วด้วยความจริงจัง

“ทุกอย่างใกล้จะจบแล้ว ขอโทษที่ฉันไม่กล้าเจอนายในสภาพนี้ มันดูไม่ดีเลยจริงๆ”

เสียงดังกระหึ่มที่ด้านนอกโกดังดังขึ้นเรื่อย ๆ ตู้ซานอิงหันไปหันมาด้วยความลึกลับลึกลน แต่เมื่อเขาหันกลับมาก็พบว่าเขี่ยถ้ำยืนร่างของไปหลิ่วกลับมาอยู่ในอ้อมกอดของตน

“ตอนอยู่ในเกมไปหลิ่วได้รับบาดเจ็บ รับผิดชอบนายช่วยดูแลเขาต่อด้วยนะ”

ตู้ซานอิงรับร่างของไปหลิ่วกลับมาด้วยความสับสน จากนั้นจึงถามว่า “คุณจะจัดการกับพวกคนที่อยู่ด้านนอกอย่างไรครับ”

“ไม่ใช่ความผิดของพวกเขา” เขี่ยถ้ำยืนอยู่หน้าประตูโกดังที่ถูกกระแทกไม่หยุด ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางนิ่งสงบดุจหิมะ “...เป็นความผิดของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ใหม่ที่ใช้ประโยชน์จากตัวฉันเพื่อหลอกล่อให้พวกเขาทำความผิด

“เป็นความผิดของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์เก่าอย่างฉันคนนี่

“ฉันไม่ควรมีชีวิตอยู่” เขี่ยถ้ำเอ่ย “ไปหลิ่วจะถูกเขาควบคุมเพราะฉัน”

เขี่ยถ้ำยกมือทั้งสองข้างขึ้น ถัดน้ำมันเชื้อเพลิงที่วางพิงผนังโกดังทั้งสองด้านก็ล้มลงทันที ประกายไฟเล็ก ๆ กระเด็นออกจากปลายนิ้วขาวซีดของเขี่ยถ้ำ ไฟลุกท่วมเลื้อยกันหนาวของไปหลิ่วที่คลุมอยู่บนร่างกายของเขา น้ำกรดที่มีความเข้มข้นสูงตกลงมาจากขอบหน้าต่างแล้วรวมเข้ากับเปลวเพลิงด้านล่าง

ควันพลุ้งขึ้นภายในโกดัง

เสียงที่ฟังดูเลือนรางไม่มีอยู่จริงดังออกมาจากเปลวเพลิง “หลังจากร่างของฉันถูกเผา ร่องรอยการมีอยู่ของฉันจะถูกลบทิ้งทั้งหมด รวมถึงความทรงจำ

ของไป่หลิว ข้อมูลภายในเกม และสิ่งที่ฉันมอบให้เขา”

ตู้ซานอิงตะลึง “ทำไมถึงเป็นแบบนี้...”

ไม่ทางเขนกลับหัวและเกล็ดปลาที่ห้อยอยู่บนคอของไป่หลิวแตกสลาย กลายเป็นผุยผง แล้กระดุกปลาในหน้าต่างระบบค่อยๆ จางลงก่อนจะหายไป ในที่สุด

เสียงประกาศจากระบบภายในเกมดังก้องไปทั่วทุกพื้นที่ ผู้เล่นทุกคน เหยยหน้ามองประกาศที่ตั้งอยู่กลางอากาศ

[ประกาศจากระบบ : เริ่มลบข้อมูล NPC สัญจรระดับชั้นหเวะภายใน พื้นที่ทั้งหมด...]

[ประกาศจากระบบ : ลบข้อมูลทั้งหมดเสร็จสิ้น ลบบั๊ก NPC ระดับชั้นหเวะในเส้นเรื่องทั้งหมด หลังจากนั้นเชิญผู้เล่นเล่นเกมได้อย่างสบายใจ จะไม่มี NPC สัญจรระดับชั้นหเวะภายในเกมใหญ่ๆ อีก]

เปลวเพลิงยังคงลุกท่วม เสียงจากด้านในค่อยๆ จางหายไป ลอยละล่อง คล้ายกับความฝันผาถหนึ่ง

“ตู้ซานอิง นายน่าจะเข้าใจดีกว่าใคร ว่าบางครั้งการจำอะไรไม่ได้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เลวร้าย”

ไป่หลิวที่ซบเซาของตู้ซานอิงลืมหืมตาขึ้นอย่างอ่อนแรง ดวงตาสีเข้มของเขา สะท้อนภาพเปลวไฟที่กำลังลุกไหม้ น้ำตาไหลจากหางตาลงมาถึงคาง ก่อนหยุดลงพื้น

“ฉันเกลียดนาย เชี่ยถ่า” ไป่หลิวพึมพำ “ฉันเกลียดนาย”

เสียงแผ่วเบาดังออกมาจากเปลวเพลิง “ฉันรักนาย”

เปลวเพลิงยังคงลุกโชติช่วง หลังจากไฟมอดดับ ควันก็หายไป ไม่เหลืออะไรเลย

แม้แต่กระดุกก็ไม่เหลือทิ้งไว้ ทุกอย่างหายไปจนหมดเกลี้ยง

เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มอยู่นอกหน้าต่างครู่หนึ่ง ก่อนจะมีเสียงคนกำลังพูดคุยกัันด้วยความงุนงงว่าทำไมพวกเขาถึงมาอยู่ที่นี่ จากนั้นพวกเขาทั้งหมดก็ขับสโนว์โมบิลจากไป

ตู้ซานอิงยังคงงุนงงอยู่อีกครู่ใหญ่ คล้ายไม่เข้าใจว่าตนมาอยู่ในโกดัง

แห่งนี้ทำไม และไม่เข้าใจว่าร่องรอยไหม้ที่ด้านหน้าเกิดขึ้นได้อย่างไร

ไปหิ้วที่ซบอยู่บนบ่าของเขาล้มลงไปกองกับพื้นเย็นเฉียบ เขาใช้มือบีบหัวใจที่เจ็บปวดอย่างรุนแรงและอาเจียนออกมาเป็นเลือด จากนั้นก็เริ่มมีเลือดไหลทะลักออกมาจากรูหู เบ้าตา และโพรงจมูกไม่หยุด

ไปหิ้วโอเจนซึก ลืมเลือดแพร่กระจายไปทั่วหลอดเลือด² ตู้ซ่านอิงตกใจจนสติหลุด อะดรีนาลีนพลุ่งพล่านขณะที่อุ้มไปหิ้ววิ่งออกไปด้านนอกโกดังระหว่างที่วิ่งก็ตะโกนว่า “มีใครอยู่ไหม!!

“ช่วยด้วย!! มีคนกระอักเลือด!!”

ไปหิ้วหลับตาลงอย่างอ่อนล้า ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นก็คือรอยไหม้สีดำบนพื้น

ตู้ซ่านอิงนั่งเหม่ออยู่ด้านนอกห้องผู้ป่วย สองมือเต็มไปด้วยเลือด

เมื่อครู่คนของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์แห่งนี้มาพบตู้ซ่านอิงที่กำลังส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ จึงรีบนำตัวไปหิ้วที่หมดสติมาส่งโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุด ตอนนี้อาณัติส่งตัวเข้าห้องไอซียูแล้ว

แต่หมอที่เดินสวนกันไปมาล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียด เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์ของไปหิ้วไม่สู้ดี

ตู้ซ่านอิงเห็นเช่นนั้นก็ตื่นตระหนก เขาเดินเข้าไปขวางหมอแล้วถามเป็นภาษาอังกฤษว่า “อาการของไปหิ้วที่อยู่ด้านในเป็นยังไงบ้างครับ”

หมอบอกว่า “ไม่เป็นอะไรแล้วครับ พันซีดอันตรายแล้ว”

ตู้ซ่านอิงจึงถอนหายใจออกมายาวๆ

“น่าทึ่งมากที่เขารอดชีวิต” สีหน้าของหมอดูเหนื่อยล้าสุดๆ แต่ก็ปิดบัง

² DIC (Disseminated Intravascular Coagulation) หรือภาวะเลือดแข็งตัวในหลอดเลือดแบบแพร่กระจาย คือ ภาวะที่กลไกการแข็งตัวของเลือดทำงานผิดปกติและเกิดการแพร่กระจายซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดลิ่มเลือดที่ทำให้เส้นเลือดอุดตันทั้งแบบกึ่งเฉียบพลันหรือเรื้อรัง ลดการไหลเวียนของเลือดและอุดตันไม่ให้เลือดไปหล่อเลี้ยงอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย โดยความรุนแรงของโรคจะแตกต่างกันออกไป ตั้งแต่การห้ามเลือดของร่างกายที่ผิดปกติ ไปจนถึงอวัยวะในร่างกายล้มเหลวและอาจเป็นอันตรายถึงขั้นเสียชีวิตได้

ความดีใจเอาไว้ไม่มีผิด เขาอธิบายกับตู้ชานอิงว่า “บริเวณหน้าอกของคนใช้ที่ชื่อไปหลิวมีร่องรอยถูกกรีดและนำหัวใจออกมา รอยนั้นยังใหม่อยู่เลยครับ”

“หลังการผ่าตัดใหญ่ขนาดนี้ควรพักผ่อนให้เต็มที่ แต่เขากลับไปกระโดดร่มและออกแรงวิ่งอย่างหนัก ทำให้หลอดเลือดที่เดิมที่ไม่ได้ถูกเย็บต่อกันอย่างแน่นหนาปริแตก ส่งผลให้เลือดออกภายในอย่างรุนแรง”

หมอเน้นย้ำว่า “แทบไม่เคยมีใครรอดชีวิตจากการผ่าตัดที่แปลกประหลาดแบบนี้มาก่อนเลยนะครับ ผมไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนผ่าตัดให้คุณไปหลิว แต่เขาเสียเลือดน้อยมาก จึงรอดมาจนถึงตอนนี้”

“ตอนนี้เขาน่าจะไม่มีอะไรแล้ว” หมอลุกขึ้นยืน “แต่ก็ยังไม่ฟื้น ให้เขาพักผ่อนอีกสักหน่อยก็แล้วกันนะครับ”

ตู้ชานอิงฟังจนมึน เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจ แต่เขาก็ยังรีบลุกขึ้นกล่าวขอบคุณหมอ จากนั้นจึงขอยืมโทรศัพท์ดาวเทียมเพื่อโทร.กลับไปที่ประเทศจีน--ซึ่งถึงแอร์ต้าเคยบอกเบอร์กับเขาก่อนมาที่นี่

แต่เขาจำไม่ได้ว่าเขาทำอะไรที่นี่ เขาจำได้แค่ว่าตนกำลังทำภารกิจที่สำคัญมาก ๆ--ดูเหมือนว่าจะเป็นการขนส่งพวกนอกรีตที่มีความเสี่ยงสูงคนหนึ่ง

โทรศัพท์ดาวเทียมเชื่อมต่อย่างรวดเร็ว ถึงแอร์ต้ารีบถามว่า “นายกับไปหลิวเป็นยังไงบ้าง แล้วผู้คุ้มกันทั้งห้าคนนั้นล่ะ”

“ผมไม่เป็นไรครับ ผู้คุ้มกันทั้งห้าคนก็ปลอดภัยดี” ตู้ชานอิงมองไปที่ห้องผู้ป่วยของไปหลิวซึ่งอยู่สุดทางเดิน

“แต่ไปหลิว...ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล ยังไม่ได้สติเลยครับ”

“ไปหลิวอยู่ที่โรงพยาบาล?”

แค่ได้ยินว่าไปหลิวได้รับบาดเจ็บ มู่ซื่อเจิงก็รีบแย่งโทรศัพท์ไปทันที เขาทั้งร้อนใจและโกรธเคือง “เซี่ย เกิดอะไรขึ้น ทำไมไปหลิวถึงอยู่ที่โรงพยาบาล”

จากนั้นโทรศัพท์เครื่องนี้ก็ย้ายมาอยู่ในมือของมู่เคอ น้ำเสียงของเขาฟังดูตึงเครียด “พวกนายเจอเรื่องบางอย่างระหว่างการขนส่งใช่ไหม”

และคนสุดท้ายก็คือหลิวเจียอี้ เธอประมวลเรื่องราวได้อย่างรวดเร็ว “ในเมื่อคุณกับผู้คุ้มกันทั้งห้าคนปลอดภัย งั้นคงไม่ใช่ปัญหาระหว่างการขนส่งของที่ถูกขนส่งไปที่นั่นเกิดปัญหาหรือเกี่ยวข้องกับเกมคะ”

“น่าจะทั้งคู่” ตู๋ซานอิงถอนหายใจ “ของที่ถูกลบส่งมาที่นี้ถูกเผาไปแล้ว ดูเหมือนว่าบาดแผลบนตัวของไป๋หลิวจะได้มาจากในเกม ไม่เกี่ยวกับขั้นตอนระหว่างการขนส่ง”

เสียงของมู่ซื่อเจิงฟังดูประหลาดใจ “ได้มาจากในเกม?”

“ถ้าได้แผลมาจากในเกม ผู้เล่นต้องคิดว่าบาดแผลนี้เป็นสิ่งเกิดขึ้นบนร่างกายของตัวเองจริง ๆ ถึงจะมีแผลติดตัวออกมา แต่เกมก่อนหน้านี้ค่าสถิติของไป๋หลิวลดไม่ถึง 60 หน่วยด้วยซ้ำ เขาจะเกิดอาการหลงผิดได้อย่างไร”

น้ำเสียงของตู๋ซานอิงฟังดูมึนงง เพราะเขาก็ไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้เช่นกัน “ไม่รู้สิครับ”

หลิวเจียอี่จึงชักใช้รายละเอียด “บาดแผลของไป๋หลิวอยู่ตรงจุดไหนเหรอคะ”

ตู๋ซานอิงย่นน้ก “หัวใจ

“หมอบอกว่ามีคนผ่าเปิดหัวใจของเขา”

บทที่

272

โลกรัง ๐7

วันรุ่งขึ้นไปหลิ่วก็สามารถลุกขึ้นมานั่งเองได้แล้ว พวกหมอต่างก็คิดว่าเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อจริงๆ

พวกเขายังไม่ทันได้ถามเจาะลึกถึงสาเหตุที่ทำให้ไปหลิ่วฟื้นตัวได้รวดเร็วอย่างน่าเหลือเชื่อ เจ้าหน้าที่จากสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ประเทศจีนก็มาพาตัวไปหลิ่วไปทั้งคนทั้งเตียง

ภายในสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ ไปหลิ่วนั่งอยู่บนเตียงผู้ป่วยด้วยท่าทางนิ่งสงบ เขาหันมองพายุหิมะที่ส่งเสียงหวีดหวิวนอกหน้าต่าง โดยมีตู้ชานอิ่งนั่งหลับหงออยู่ข้างเตียง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ

“คุณไปหลิ่ว พวกเราขอเข้าไปได้ไหมครับ”

ตู้ชานอิ่งถูกปลุกขึ้นจากความฝัน เขารีบเช็ดน้ำลายที่มุมปากแล้วหันมามองไปหลิ่วที่นั่งอยู่บนเตียงผู้ป่วย

ไปหลิ่วไม่ได้หันกลับมา สายตายังคงมองไปด้านนอกหน้าต่าง “เชิญเข้ามา”

ประตูถูกผลักให้เปิดออก คนที่เดินเข้ามาคือหัวหน้าสถานีวิจัยและสังเกตการณ์ ตามมาด้วยผู้คุ้มกันทั้งห้า พวกเขายืนก้มหน้าอยู่ตรงปลายเตียงของไปหลิ่วด้วยท่าทางเคารพนอบน้อม

“ลำบากคุณแล้วจริงๆ ที่ต้องให้ช่วยแก้ปัญหาเรื่องการขนส่งพวกนอกกริด

ครั้งนี้”

ไปหิ้วตบอิมอย่างแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน และเอ่ยเสียงเรียบว่า
“ผมก็ไม่ได้ทำอะไร”

“คุณไป ค้นหาเรื่องที่มีความหมายต่อมวลมนุษยชาติมากนะครับ” หัวหน้า
สถานีเฝยหน้าชื่นชม

“ก่อนหน้านี้ตอนที่ไต้ยีนว่าสำนักจัดการพวงนอกกริตอันตรายต้องการ
ขนย้ายพันธุ์พืชดั้งเดิมที่เป็นต้นกำเนิดของดอก ‘กลีบกุหลาบแห้ง’ มาเก็บไว้ที่
ข้าวโลกใต้ ผมไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร แต่เป็นเพราะยังหาวิธีทำลายพันธุ์พืช
ดั้งเดิมที่ว่าไม่ได้ จึงต้องขนย้ายมาอยู่ในสถานที่ที่มีจำนวนประชากรบางเบา
อย่างที่นี่แทน”

หัวหน้าสถานีถอนหายใจ “โชคดีที่คุณค้นพบวิธีทำลายมันได้ทันเวลา
นักวิจัยของสถานีวิจัยและสังเกตการณ์แห่งอื่นจึงไม่มีอาการหลงผิดจนเกิด
ความปรารถนาจะแย่งชิงมันไป”

ในที่สุดไปหิ้วก็หันมามองพวกเขาเหล่านี้ ก่อนนอมยิ้มแล้วทวนคำพูด
ของหัวหน้าสถานีซ้ำๆ “ของที่ถูขนย้ายมาที่ข้าวโลกใต้ คือเมล็ดพันธุ์ดั้งเดิม
ของดอก ‘กลีบกุหลาบแห้ง’ ี่นหรือครับ”

หัวหน้าสถานีชะงัก “...ใช่ครับ”

“แบบนี้เอง” ไปหิ้วพึมพำกับตัวเอง “ความทรงจำของพวกคุณถูกแก้ไข
ให้กลายเป็นเมล็ดพันธุ์ดั้งเดิมของดอก ‘กลีบกุหลาบแห้ง’ ล่ะ...”

“...มีแค่ผมคนเดียวที่จำได้ว่าเขาตายไปแล้ว มีแค่ผมคนเดียวที่จำได้ว่า
เขาเคยมีชีวิต”

ไปหิ้วหันกลับไปอีกครั้ง ก่อนพยักหน้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจ
สถานการณ์แล้ว และไม่ได้เอ่ยสิ่งใดอีก

คนอื่นๆ จำได้ว่าเป็นดอกกุหลาบเหี่ยวๆ ต้นหนึ่งซึ่งมีกลิ่นหอมรุนแรง
มีแค่เขาคนเดียวที่จำได้ว่าคนที่ตายไปคือเทพเจ้าของเขา

ผู้คุ้มกันทั้งห้าคนมองหน้ากัน สุดท้ายจึงโค้งกายขอบคุณไปหิ้ว ขอบคุณ
ที่ไปหิ้วช่วยพวกเขาตอนที่เครื่องบินใกล้จะตก จากนั้นก็บอกลาไปหิ้วเพื่อ
ให้เขาได้พักผ่อนอย่างเต็มที่

กัปตันเดินออกไปเป็นคนสุดท้าย ตอนที่เขากำลังจะก้าวเท้าออกจาก ประตูก็หันกลับมามองไปหลั้วที่หน้าต่างซึ่งดูอยู่บนเตียงผู้ป่วย ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ในหัวของเขาถึงได้นึกถึงคำพูดที่คนคนนั้นพูดกับเขาบนเครื่องบิน

“คุณมีคนที่คุณอยากช่วย ผมเองก็มีปีศาจที่อยากช่วยเหมือนกัน”

ตอนนั้นสายตาของไป่หลั้วดูจริงจัง กัปตันเป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานจัดการ พวคนอกรีตอันตรายมานาน เกือบกวาดพวคนอกรีตอันตรายที่มีความเสี่ยงสูง มาไม่รู้ตั้งเท่าไร แต่เขากลับไม่เคยเห็นสายตาของปีศาจตนไหนที่ให้ความรู้สึก ซาบซึ้งใจขนาดนั้นมาก่อน

แม้พวคนอกรีตรูปร่างมนุษย์ตนนี้จะแสดงสายตาแบบนั้นเพราะแค่ต้องการ ช่วยดอกกุหลาบชั่วร้ายที่มีฤทธิ์ทำให้ผู้คนหลงใหลดอกหนึ่ง แต่เขาก็อดรู้สึก ประทับใจไม่ได้

สำหรับไป่หลั้วแล้ว ดอกกุหลาบดอกนั้นอาจเปรียบเหมือนเพื่อน คนรัก และครอบครัว เขาถึงอยากช่วยดอกกุหลาบดอกนั้น ก็เหมือนตอนตอนอยู่บน เครื่องบินที่ต้องการช่วยคนอื่น ๆ ถึงจะต้องแย่งร่างของตัวเองออกเป็นสีส่วน กียอม

สุดท้ายตนก็ได้ช่วยคนอื่น ๆ ที่ต้องการช่วย แต่ไป่หลั้วกลับไม่สามารถ ช่วยกุหลาบของเขา

ไม่รู้ว่าเพราะอะไรกัปตันถึงได้รู้สึกละอายใจ เขาเงยไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า

“ผมรายงานเรื่องที่คุณช่วยเหลือพวกเราให้หัวหน้าชุดทราบแล้ว เขาบอกว่า จะยื่นเรื่องไปยังเมืองบน เพื่อพิจารณาลดระดับความอันตรายของคุณ คุณจะได้ ใช้ชีวิตอย่างอิสระมากขึ้น

“ระหว่างส่งตัวคุณมาที่สถานีวิจัยและสังเกตการณ์แห่งนี้ ก็ได้ถอดห่วง ทั้งสี่ในร่างกายของคุณออกแล้ว ก่อนผลการตัดสินใจเกี่ยวกับการลดระดับความ อันตรายของคุณจะออก หน่วยสามจะไม่เฝ้าสังเกตการณ์คุณอีก

“ขอบคุณที่ช่วยชีวิตพวกเราและคนที่อยู่ในขั้วโลกใต้นะครับ” กัปตันพูด “...ส่วนเรื่องดอกกุหลาบ ผมขอโทษจริงๆ ครับ”

ไป่หลั้วไม่ได้ตอบเขา กัปตันโค้งตัวเล็กน้อยเพื่อกล่าวลา ก่อนปิดประตู เดินออกไป

รอนกระทั้งพวกเขากลับไปแล้ว ไปหลิวจึงกระซอกสายน้ำเกลือที่เกาะอยู่บนหลังมือของเขาออก จากนั้นก็สั่งตู้ซันอิงท่ามกลางเสียงร้องด้วยความตกใจของอีกฝ่าย “ไปล็อกประตู อย่าให้ใครเข้ามา เก็บของเตรียมตัวเข้าเกม”

ตู้ซันอิงมองเลือดที่ไหลออกมาจากหลังมือของไปหลิวอย่างหวาดกลัว เขาอดกระซิบห้ามปรามไม่ได้ “หมอบอกว่าเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอาการลึ้มเลือดอุดตัน จึงสั่งยาต้านการแข็งตัวของเลือด¹ให้คุณ หมอห้ามไม่ให้คุณเดินตามอำเภอใจเพราะอาจทำให้เลือดไหลไม่หยุด...”

ไปหลิวแค่เหลือบมอง ตู้ซันอิงก็หุดคอก ก่อนเดินก้มหน้าไปล็อกประตูอย่างเชื่องช้า

“เข้าเกม พวกหลิวเจียวี่น่าจะไปรอนันในเกมแล้ว” ไปหลิวพูดกับตู้ซันอิง “หลิวเจียวี่มียาที่รักษาฉันได้ดีกว่ายาต้านการแข็งตัวของเลือด”

ตู้ซันอิงเอ่ยถามอย่างโง่เขลา “ยาอะไรเธอ”

ไปหลิว “ยาแก้พิษ”

ภายในเกม

ด้านนอกตึกขนาดเล็กของกิลด์คณะละครสัตว์เร่ร่อน หลิวเจียวี่เดินไปเดินมาด้วยท่าทางร้อใจ มูซื่อเจิงนั่งยองๆ อยู่หน้าประตูด้วยสีหน้าว่างเปล่า วางสองมือไว้บนหัวเข่า

มูเคอยืนกอดอกนั่งอยู่ข้างประตู เป็นเพราะกำลังก้มหน้าจึงมองเห็นสีหน้าของเขาไม่ชัด

ถังเออร์ต่ายยืนคาบกระบี่ที่จุดแล้วอยู่ข้างถังขยะ พลังคงป็นในมืออย่างเหม่อลอย การเคลื่อนไหวของเขารวดเร็วจนเหมือนเป็นภาพลวงตา

เขาปลดแมกาศึ้นแล้วใส่กลับเข้าไป เอากระสุนออกแล้วใส่เข้าไปใหม่ จากนั้นก็ดันแมกาศึ้นเข้าชนล่ำกลอง

...ผ่านเส้นโลกมาตั้งมากมายขนาดนี้แล้ว เขากลับไม่เคยคิดหรือกระทั้ง

¹ เป็นยาที่ทำให้เลือดแข็งตัวช้ากว่าปกติ มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการเกิดก้อนเลือดหรือลึ้มเลือด ที่อาจทำให้เกิดการอุดตันในระบบไหลเวียนของเลือดในร่างกาย

เคยฝันว่าไปหลิวจะเกิดเรื่องเพราะช่วยคนของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตราย

ไปหลิวถูกผ่าเปิดหัวใจ...จนเสียเลือดมาก และล้มลงไปกองบนพื้นหิมะที่หนาวเหน็บจนผู้ชาน้องต้องกอดไว้ถึงครึ่งชั่วโมงกว่าจะมีคนมาช่วยเหลือเสื้อผ้าที่อยู่บนร่างกายเปียกโชกเพราะเลือดที่ซึมออกมา...

ถึงเออร์ตาไม่เคยเห็นไปหลิวอยู่ในสภาพ...สะบักสะบอมขนาดนี้มาก่อนเลย

ไม่มีอะไรที่ไปหลิวทำไม่ได้ เขามีอำนาจดูพระเจ้า เป็นสาวกเพียงคนเดียวที่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายเลือก การที่โลกดำรงอยู่ก็เพื่อให้เขาได้เล่นเกมอย่างเต็มที่

แต่ครั้งนี้...ดูเหมือนเทพเจ้าที่โปรดปรานไปหลิวมาโดยตลอด จะลงโทษไปหลิวอย่างหนักเพราะเขาไม่ยอมทำตามแผนการที่วางไว้

ขณะที่ถึงเออร์ตากำลังจมอยู่ในห้วงแห่งความคิด เสียงเรียกด้วยความตกใจของมุซึเอ็งก็แทรกเข้ามาในความคิดของเขา “ไปหลิว!”

ทุกสายตาทันทีหันไปมองเป็นทางเดียวกัน

ไปหลิวที่สวมชุดผู้ป่วยตัวโคร่งจืดจางพวกตน ขณะเดินมายังประตูทางเข้ากิลด์ ตรงหลังมือของเขายังมีเลือดไหลซึม ด้านหลังเขามีคนเดินตามมาด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ

มุเคอเอามือที่กอดอกลง มุซึเอ็งดีดตัวลุกขึ้น หลิวเจียอ์หยุดเดินไปเดินมา ส่วนถึงเออร์ตาเก็บปืน

แม้สภาพของเขาจะดูไม่ค่อยดี แต่หลังจากปล่อยให้ทุกคนเครียดมานานในที่สุดคนคนนี้ก็ปรากฏตัวแล้ว!

ทันทีที่ไปหลิวเดินมาถึง มุเคอก็รีบยื่นผ้าพันแผลให้เขา ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายพ้นแขนของตัวเอง

ไปหลิวพยักหน้าแล้วรับไว้ ระหว่างที่พันแผลก็เดินเข้าไปด้านในและเริ่มออกคำสั่ง “บนตัวฉันยังมีบาดแผล พวกนายน่าจะรู้อาการของฉันจากผู้ชาน้องแล้ว บาดแผลพวกนี้จัดการไม่ยาก

“อีกเดี๋ยวพวกเราจะไปหาเกมที่มีระดับความยากต่ำๆ ในเกมพูล หลังจากเข้าเกมแล้ว หลิวเจียอ์ค่อยใช้สกลรักษาให้ฉันก็แล้วกัน”

หลิวเจียอี้พยักหน้า “เข้าใจแล้วค่ะ”

ไปหลิวหันไปมองมู่เคอที่ยืนอยู่ด้านข้าง “หวังซุนอยู่ที่กิลด์ใหม่”

มู่เคอพยักหน้า

ไปหลิวพยักหน้าตอบ เขาเบี่ยงตัวเพื่อเปิดทางให้ตู้ซันอิงที่หลบอยู่ด้านหลัง “บอกให้หวังซุนสอนความรู้พื้นฐานภายในเกมให้ตู้ซันอิง จำนวนเกมของเขาส่งมาให้ฉันด้วย แล้วก็ให้หวังซุนจัดเวลาเพื่อเตรียมคลาสเรียนให้ตู้ซันอิงทุกอาทิตย์ สอนด้วยเนื้อหาแบบเดียวกัน-- เพราะตู้ซันอิงจะลืมหุทุกอย่างภายในหนึ่งสัปดาห์

“จริงสิ เดือนหวังซุนด้วยว่าอย่าใกล้ชิดกับตู้ซันอิงขณะสอน โดยเฉพาะทางด้านอารมณ์” ไปหลิวเตือนแบบง่ายๆ “เพราะคำความโศกคติของตู้ซันอิงจะส่งผลกระทบต่อเขา

“มู่เคอ นายอธิบายเกี่ยวกับทีมและการแข่งขันลีกให้ตู้ซันอิงเข้าใจก่อน แล้วพาเขาเข้าไปปรับตัวในเกมเลเวลหนึ่งสักครึ่งสองครั้งด้วย”

“เข้าใจแล้ว” มู่เคอพาตู้ซันอิงออกไปตามคำสั่ง “ตามฉันมา”

ตู้ซันอิงมองไปหลิวด้วยสีหน้าลังเล หลังจากเห็นไปหลิวพยักหน้ายืนยัน เขาจึงวิ่งตามหลังมู่เคอไป

“มู่ซื่อเจิง” ไปหลิวหันมามองเขา “ฉันมีเรื่องที่ยากให้นายไปจัดการหน่อย”

มู่ซื่อเจิงถามด้วยสีหน้าจริงจัง “เรื่องอะไร”

“อาวูและไอเท็มที่ฉันใช้ประจำหายไป...เพราะเฮยเถาแห่งกิลด์ลำดับนักฆ่าสร้างเรื่อง แต่การแข่งขันลีกจำเป็นต้องใช้ของพวกนี้ ดังนั้นฉันต้องการของทดแทนที่มีคุณภาพดีสักหน่อย

“...ส่วนตัวฉันคิดว่าสิ่งนี้ควรเป็นความรับผิดชอบของกิลด์ลำดับนักฆ่า” ไปหลิวซ่อนตามอง “ปีที่แล้วกิลด์ของพวกเขาได้อันดับหนึ่ง คลังเก็บของในปีนั้นคงมีของเยอะไม่เลว

“ให้ชาร์ลไปเจรจาก่อน ถ้าอีกฝ่ายยอมขายก็ซื้อ แต่ถ้าไม่ยอม...”

ไปหลิวเลื่อนสายตาไปที่กรงเล็บลิงของมู่ซื่อเจิงแวบหนึ่ง “นายเข้าใจความหมายของฉันแล้วใช่ไหม”

มูซื่อเจิงยิ้มยิงฟันพลางลูบข้อมือตัวเอง “เข้าใจ ก็แค่ไปสำรวจ แล้ว ปิดล้อมนักประดิษฐ์กับคลังเก็บของของกิลด์พวกเขา ถูกต้องไหม”

ไปหลิวพยักหน้า

มูซื่อเจิงทำมือโอเคแล้วเดินออกไป

ไปหลิวหันมามองถึงเออร์ตา “คุณกับเจียอี่เข้าเกมไปกับผม สภาพของผตอนนี้ไม่เหมาะที่จะเข้าเกมไปกับเจียอี่เพียงลำพัง เพราะอาจถูกล้อมโจมตีได้ เราจำเป็นต้องมีกำลังเสริมในการโจมตี”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ สีหน้าของถึงเออร์ตาก็ผ่อนคลาย เขาพยักหน้า “แน่นอน จะเข้าเกมพลุดตอนนี้อย่างไหม”

ไปหลิวพยักหน้า

หลิวเจียอี่ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เธอรู้สึกกลัวมากกว่าคนคนนี้จะเข้าเกมไปกับเธอตามลำพัง

ตอนนี้เขาดูอ่อนแอเกินไป

แต่ต้องยอมรับว่าต่อไปหลิวจะอยู่ในสภาพอดโรย ทันทีที่คนคนนี้ปรากฏตัว กลับให้ความรู้สึกกลัวกับยกภูเขาออกจากอก ทุกคนรู้สึกสบายใจและเริ่มทำงานทันที

ไปหลิวเป็นนักกลยุทธ์โดยกำเนิดของจริง ความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ของเขาสุดยอดเกินไปแล้ว...

หลิวเจียอี่แอบเหลือบมองไปที่หน้าอกของไปหลิว

...ไปหลิวที่จัดการกับการแข่งขันลีกด้วยท่าทางใจเย็นตอนนี ดูไม่เหมือนคนที่ได้รับบาดเจ็บตรงหัวใจอย่างรุนแรงเลยสักนิด ถึงแม้สติจะพร่าเลือน แต่เขาก็เข้มแข็งมากที่ออกมาจากเกมได้...

ใครกันที่ทำให้ไปหลิวบาดเจ็บตรงหัวใจ

ในเกมคราวก่อน มีเพียงเฮยเถาที่พอจะทำให้ไปหลิวบาดเจ็บได้ แต่คนคนนั้นซื้อบ๊อโดยธรรมชาติ ดูๆ ไปแล้วไม่น่าจะมีความสามารถทำให้ไปหลิวได้รับบาดเจ็บตรงหัวใจได้เลย...

แต่หลังจากที่ไปหลิวเข้าระบบมาครั้งนี้ กลับมุ่งเป้าไปที่กิลด์ลำดับห้า และเฮยเถา เธอจึงรับรู้ได้ทันทีว่า เฮยเถาคงไปยอมให้เขาเข้าแล้ว...

เฮยเถาทำอะไรไว้ ถึงทำให้ไปหลิวที่สนใจแต่ผลประโยชน์และใจเย็น มาโดยตลอดโกรธเคือง

หลิวเจียอู่ลู่บงครุ่นคิด พลันเกิดความอยากรู้อยากเห็นอย่างไม่เคย เป็นมาก่อน

ภายในห้องพักของกิลด์ลำดับนักฆ่า

เฮยเถานั่งก้มหน้าอยู่บนโซฟา ส่วนผู้พิพากษาเทพกบฏกำลังนั่งไขว่ห้าง ดำเนินชีวิตด้วยท่าทางปวดเคียนเวียนเกล้าอยู่ฝั่งตรงข้าม

“นายดูตัวเองสิ อยากรเล่นเกมคนเดียวไว้ว่าฉันจะไม่อนุญาต การที่อยาก จะเอาชนะจนปะทะกับผู้เล่นคนอื่นก็เป็นเรื่องปกติ ตอนที่เบ๊นวัยรุ่นมีใครบ้าง ไม่เคยทำตัวเกะกะเหรอกเระมาก่อน ล้วนต้องการเป็นที่หนึ่งกันทั้งนั้น ฉันที่อยู่ ในฐานะนักกลยุทธ์ของนายเข้าใจถึงจุดนี้ดี”

ผู้พิพากษาเทพกบฏโบกมือ แล้วเอ่ยเสียงสูง “...แต่ทำไมนายต้องไป บิบเพื่อนตัวน้อยจนแหลก เอ๊ยไม่ใช่ ฉันหมายถึงทำไมนายต้องไปบิบหัวใจ ของผู้เล่นคนอื่นด้วยล่ะ?”

“นี่เป็นแค่เกมพูลเองนะ ยังไม่ใช่การแข่งขันลึกลับไหนเลย!!! จำเป็น ด้วยเหรอ! หา!”

ผู้พิพากษาเทพกบฏตบหน้าตักด้วยความขมขื่น “เฮยเถา นายทำแบบนี้ มันถูกต้องแล้วเหรอ?!”

เฮยเถากอดอกโดยที่ยังถือแอลกอฮอล์ ตัวพิงโซฟาขณะพยักหน้าคล้ายกับ กำลังยอมรับผิด

เมื่อผู้พิพากษาเทพกบฏที่จิตใจเต็มไปด้วยความหดหู่เห็นว่าเฮยเถายอมรับ ผิดอย่างชัดตรง ซึ่งยากที่จะได้เห็นเขาเป็นแบบนี้ ความโกรธเคืองจึงลดลง ครั้งหนึ่ง

เขาถอนหายใจเบาๆ ก่อนโน้มหน้าเฮยเถาว่า “เฮยเถา ตอนนี้เป็น ฤดูกาลซัปพอร์ต นายรังแกคนในกิลด์เล็กๆ อย่างเปิดเผยแบบนี้ ถ้าเรื่องนี้ ถูกแพร่พรายออกไปอาจส่งผลกระทบต่ออัตราการสนับสนุนของกิลด์ได้ เดิมที สมาชิกในกิลด์ลำดับนักฆ่าก็มีไม่มากอยู่แล้ว ภาพลักษณ์ของเราทำให้คนอื่น

หวาดกลัว ผู้เล่นธรรมดาจำนวนมากจึงไม่เต็มใจที่จะสนับสนุนพวกเรา

“แบบนี้แล้วกัน พวกเราเอาของไปขอโทษเขาหน่อย ทุกคนจับมือกัน คิดซะว่าเรื่องทั้งหมดไม่เคยเกิดขึ้น โอเคไหม”

เฮยเถายังคงพยักหน้า คีระเซแทบจะตะหนกอยู่แล้ว

ผู้พิพากษาเทพกบฏดีใจจนออกนอกหน้า “เฮยเถ นายตกลงแล้วนะ! ห้ามเปลี่ยนใจภายหลังล่ะ!”

สมาชิกทีมที่อยู่ด้านข้างรู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง จึงคุกเข่าแล้วเงยหน้ามองเฮยเถอย่างระมัดระวัง

สมาชิกคนนี้เงยไปครู่หนึ่ง ก่อนหันไปมองผู้พิพากษาเทพกบฏ “ผู้พิพากษาเทพกบฏครับ เฮยเถกลับไปแล้ว”

ผู้พิพากษาเทพกบฏ “...”

ผู้พิพากษาเทพกบฏถลกแขนเสื้อ แล้วตะคอกใส่เฮยเถ “@^\$#&-- เฮยเถ-- นายนี่มัน%)I\$@%+-- ลักวันนายจะต้องคุกเข่าลงตรงหน้าคนที่นายรังแกเพื่อขอให้เขายกโทษให้แน่! ไอ้จิ้งเอ๊ย!”

สมาชิกทีมคนอื่น ๆ รีบเข้ามาห้ามผู้พิพากษาเทพกบฏที่กำลังอาละวาด

“ใจเย็น ใจเย็น! เราจะต้องเก็บเขาไว้เล่นเกมนะ!”

“อีกอย่าง นี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาหลับในที่ประชุมด้วย!”

“ใช่ ๆ ๆ ลงโทษเขาด้วยการให้เขาแพ้สามเกมก็พอ! ความพ่ายแพ้ภายในเกมทำให้เฮยเถทรมาน! ทรมานยิ่งกว่าฆ่าเขาซะอีก!”

เฮยเถที่กำลังกึ่งหลับกึ่งตื่นลืมตา ผู้พิพากษาเทพกบฏสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วออกคำสั่ง “โอเค ตามธรรมเนียมปฏิบัติ ถ้าเฮยเถหลับหรือเหม่อลอยในที่ประชุม เราจะต้องบังคับให้เขาแพ้สามเกมหลังจากนี้เพื่อเป็นการทำโทษ

“สามเกมหลังจากนี้ขอให้ทุกคนช่วยกันจับตามองเฮยเถ อย่าให้เขาชนะพวกเราหรือคู่ต่อสู้เป็นอันขาด นี่คือบทลงโทษสำหรับเขา รวมถึงเป็นการทดสอบและฝึกฝนสำหรับพวกเราด้วย ได้ยินไหม!”

สมาชิกทีมทั้งหมดเกิดความฮึกเหิม “ได้ยินแล้วครับ!”

เฮยเถที่เพิ่งตื่น “?”

ทำไมถึงลงโทษเขาอีกแล้ว เมื่อไหร่ที่ลงโทษเสร็จไม่ใช่เหรอ

กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญ 8
我在无限游戏里封神

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com **@amarinbooks** **@Lilac.Novel** **@Lilac_Novel**

Published originally under the title of 《我在无限游戏里封神》(Wo Zai Wu Xian You Xi Li Feng Shen)
Author © 壶鱼辣椒 (Hu Yu La Jiao)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6165-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตร์ • บรรณาธิการ สุจิตา เตชะสัมพันธ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ พรพิศุทธ ดวงสว่าง
ซัพพลายเออร์ พชร เรืองฉาย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดตาด
คอมพิวเตอร์ มั่นสนั่น • พิสูจน์อักษร ณัฐวราณ์ รัตนสถิตกุล